

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: P. N. D., nar. X,
státní příslušnost: X,
pobytem v ČR: X, X,
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
se sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-113952-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-113952-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 15. 6. 2021, č. j. OAM-17492-28/PP-2020 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, neboť účelově uzavřel manželství podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*ZPC*“), a v souladu s § 87e odst. 4 ZPC mu byla stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky.

Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Má za to, že jeho žádost nebyla projednána v potřebném rozsahu a nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a správní orgány hodnotily důkazy výhradně v jeho neprospěch.
3. Žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR coby rodinný příslušník občana EU podle § 15 odst. 1 písm. a) ZPC, konkrétně jako manžel české státní občanky. Jeho žádost byla však zamítnuta v rozporu s provedenými důkazy, které nebyly zhodnoceny objektivně a ve vzájemné souvislosti, a rovněž bez ohledu na dispoziční zásadu, když správní orgán I. stupně nevyhověl jeho důkazním návrhům, především provedení účastnického výsledku. Ve smyslu § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), má účastník řízení povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení a správní orgán má povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
4. V případě, že určitou skutečnost může žalobce v řízení prokázat výsledkem účastníka řízení, popřípadě dalších osob, nemůže správní orgán tento důkaz bez dalšího neprovést, a to tím spíš, když žadatel nemá jinou možnost, jak danou skutečnost prokázat. Žalobce navíc v rámci návrhu na provedení účastnického výsledku specifikoval, jaká tvrzení budou výsledkem prokázána. Správní orgán I. stupně však k provedení navrženého výsledku nepřistoupil, přičemž toto své rozhodnutí zdůvodnil až ve svém rozhodnutí o žádosti. V tomto ohledu má žalobce za to, že žalovaný jeho žádost v potřebném rozsahu neprojednal, nezjistil tak stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, v podstatě žalobci upřel možnost uplatňovat ve správním řízení důkazy svědčící v jeho prospěch.
5. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná, jelikož správní orgány nehodnotily provedené důkazy pečlivě, logicky, objektivně, ve vzájemné souvislosti, nýbrž výhradně v žalobcův neprospěch. Jako příklad žalobce uvedl způsob, jakým bylo zhodnoceno doložené prohlášení jeho manželky.
6. Pokud správní orgán na jednu stranu hodnotí jím vybrané listinné doklady výhradně v jeho neprospěch a na druhou stranu neprovede žalobcem navrhované důkazní prostředky pro nadbytečnost, přičemž důvod jejich neprovedení je uveden až v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemá prakticky žádnou možnost, jak se takovému postupu bránit a dosáhnout meritorního projednání své žádosti.
7. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zakládá i skutečnost, že správní orgán I. stupně a žalovaná aplikovali jako důvod pro zamítnutí žádosti ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) ZPC s tím, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k přechodnému pobytu na území účelovým uzavřením manželství, když z provedeného dokazování k takovému závěru dojít nelze. Správní orgán I. stupně neprovedl žalobcem navrhované důkazní prostředky, přestože žalobce opakovaně upozorňoval na podstatnou změnu okolností oproti jeho předchozí žádosti.

8. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí omezil na obecná konstatování, neaplikoval je na daný případ, nehodnotil, po jakou dobu se žalobce na území ČR zdržuje, stejně tak ani jeho doložené materiální a ekonomické zázemí v ČR. Došel k závěru přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného žalobce, přestože má na území ČR celou svou rodinu.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná sdělila, že o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití s občanem České republiky bylo opakovaně rozhodnuto v krátkém časovém odstupu. Jeho předchozí žádost ze dne 23. 9. 2019 byla z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. d) ZPC pro obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu pravomocně zamítnuta. V tomto řízení správní orgány provedly výslechy žalobce i jeho manželky. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, proč výslechy nebyly provedeny znovu.
10. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K provedené pobytové kontrole i vyjádření manželky ze dne 9. 6. 2022 bylo přihlédnuto, zároveň bylo konstatováno, že ani jeden z těchto důkazů nesvědčí o déletrvajícím funkčním manželském soužití. Nic nenasvědčuje tomu, že žalobce s manželkou uspořádali větší svatbu za účasti rodinných příslušníků, jak uvedla manželka během výslechu dne 10. 12. 2019. Žalovaný považuje za jednu z indicií o uzavření účelového manželství fakt, že žalobce v dobu uzavření sňatku nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území. Žalovaná při svém rozhodnutí zvážila, zda nedošlo k přeměně původně účelového svazku na svazek funkční, ale dospěla k závěru, že tomu tak není. Závěr náležitě v napadeném rozhodnutí odůvodnila.
11. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila k dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Projednávaná věc se týká řízení o udělení oprávnění k pobytu na území ČR, nelze obházet podmínky pro jeho udělení odkazem na možné negativní dopady rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce.

Posouzení věci

12. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který panoval v době jeho vydání podle § 75 odst. 1 s. ř. s. a respektoval svou vázanost uplatněnými žalobními body, jak ukládá § 75 odst. 2 s. ř. s.
13. Ačkoliv žalobce v žalobě akcentuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, fakticky tuto vadu nijak konkrétně nenamítá. Neuvádí totiž žádná tvrzení, která by vadě nepřezkoumatelnosti odpovídala. Soud jen pro pořádek konstatuje, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozporností (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

14. Současně soud připomíná, že je zásadně věcí žalobce, jakým způsobem vymezí své žalobní body, jejichž prostřednictvím napadá správní rozhodnutí. Soud nejenže nemůže svou vlastní aktivitou žalobní body jakkoli doplňovat či dotvářet: Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), ale žalobními body je naopak sám při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán, což plyne z § 75 odst. 2 s. ř. s.
15. Z toho plyne, že pokud žalobce toliko konstatuje, že v napadeném rozhodnutí spatřuje vadu nepřezkoumatelnosti, aniž by jakkoli (odpovídajícím způsobem) vymezil, v čem konkrétně tuto vadu spatřuje, pak soudu nevytváří dostatečný prostor pro přezkum optikou takové námitky. Žalobní bod je totiž vždy spojením skutkové a právní argumentace, zásadně tedy nestačí pouze určitou vadu konstatovat, ale je nutno ji také po skutkové stránce specifikovat. Soud tedy pouze ve stejné míře obecnosti, v níž žalobce tuto námitku uplatnil, konstatuje, že nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo postiženo vadou nepřezkoumatelnosti v kterékoli její formě.
16. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Byť i tuto námitku formálně označil jako nepřezkoumatelnost, její podstata tkví právě v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalobce uvedl, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazní návrhy, především účastnický výslech. Provedené důkazy pak dle žalobce nebyly hodnoceny objektivně a ve vzájemné souvislosti.
17. K tomu soud konstatuje, že žalobce správně v rámci tohoto žalobního bodu odkazuje na § 3 správního řádu, podle něhož *„Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. “Zcela přisvědčit je dlužno také žalobcovým poukazům na § 52 věty první správního řádu, podle níž jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, stejně jako na ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, podle něhož: „Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.“ Je totiž pravda, že právě tato ustanovení vytvářejí pomyslný rámec provádění dokazování ve správním řízení. Primární odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu v něm nese správní orgán; to nicméně neznamená, že je odpovědný za zjištění všech skutečností. V souvislosti s projednávanou věcí je totiž třeba poukázat především na rozdíl mezi řízeními, která jsou vedena o žádosti účastníka správního řízení, a mezi řízeními vedenými z moci úřední, zejména pak těch, v nichž má být účastníkovi řízení uložena sankce. V řízení vedených o žádosti, jež jsou svými účastníky zahajována zejména za účelem získání nějakého oprávnění, je totiž akcentována důkazní povinnost samotných účastníků řízení. Má to své zřejmé důvody: řada skutečností, které je třeba vzít v takových řízeních do úvahy, jsou skutečnosti, které jsou známy právě jen onomu účastníkovi a pro správní orgán nemusejí být tyto skutečnosti bez náležité součinnosti tohoto účastníka zřejmé nebo vůbec dostupné. Zvláště proto, že takové správní řízení je zahajováno v zájmu samotného účastníka řízení, lze předpokládat, že půjde zpravidla o skutečnosti, které tomuto účastníkovi jsou ku prospěchu (skutečnosti, které mu ku prospěchu nejsou, avšak současně nejsou správnímu orgánu zřejmé či dostupné, zpravidla nebude motivován zmiňovat). Je tedy zcela důvodné požadovat od účastníků řízení, aby o takových skutečnostech správní orgán vyrozuměli (povinnost tvrzení), popřípadě tyto skutečnosti také prokázali (důkazní povinnost); naopak, nelze vytýkat správním orgánům, pokud se o takovýchto skutečnostech nedozvědí, že k nim nepřihlíděly. Potud tedy soud se žalobcovými vyjádřeními obsaženými v žalobě souhlasí.

18. Přisvědčit však již nelze tvrzení, podle něhož má správní orgán povinnost provést všechny účastníkem navržené důkazy. Správní orgán nikdy nemá povinnost provést konkrétní důkaz navržený účastníkem řízení, to vyplývá ze shora citovaného § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgán je povinen zajišťovat efektivitu správního řízení, a pokud by byl povinen provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne, bylo by velmi snadné průběh jakéhokoli správního řízení sabotovat neúčelnými důkazními návrhy. Právě proto, aby správní orgán mohl splnit svou povinnost provést jen ty důkazy, které jsou potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci, musí důkazní návrhy předcházet příslušné skutkové tvrzení, k němuž se ten či onen důkazní návrh upíná. Musí tedy být u každého navrženého důkazu zřejmé, co konkrétně se jím má prokázat. Teprve na základě takového tvrzení může správní orgán usoudit, zda navržený důkaz směřuje k prokázání podstatné skutečnosti nebo ne. Z toho je patrné, že zpravidla nebude stačit navrhnout důkaz jen se zcela vágním tvrzením, protože takové neurčité tvrzení nepostačuje k provedení správní úvahy o potřebnosti daného důkazu.
19. Aplikováno na konkrétní situaci nastalou ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí: žalobce již ve svém podání ze dne 16. 10. 2020 uvedl: „*Další nové skutečnosti společného soužití pak účastník a jeho manželka správnímu orgánu osvětlí v rámci účastnického výsledku a výsledku svědka.*“ Dále pak ve svém vyjádření po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 6. 2021 žalobce uvedl: „*V souvislosti s výše uvedeným* [pozn. soudu: jde o žalobcova tvrzení, podle nichž žalobce trvá na meritorním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

projednání své žádosti, tato tvrzení neobsahují žádné skutkové okolnosti případu kromě toho, že žalobce již nepracuje v Polsku a za manželkou nedojíždí a že si údajně našel zaměstnání: nic kromě posledně uvedené skutečnosti však správní orgány nespороvaly] *účastník navrhuje svůj účastnický výsledek, účastnický výsledek či výsledek svědka své manželky H. T. T. T., nar. X, dále vykonání pobytové kontroly v místě bydliště.*“

20. Na podkladě shora uvedeného lze konstatovat, že žalobcovy návrhy na provedení účastnického výsledku, resp. výsledku jeho manželky, nebyly uplatněny řádně, neboť skutečně nebylo zjevné, jaké konkrétní skutečnosti jimi mají být prokázány. Naprosto evidentní je to v případě důkazního návrhu obsaženého v podání ze dne 16. 10. 2020, ale ani zopakování tohoto důkazního návrhu v podání ze dne 5. 6. 2021 nebylo řádné, neboť se toliko odkazovalo na „výše uvedené“, aniž by bylo zřejmé, které z uvedených skutečností měly být výsledkem žalobce a jeho manželky zjištěny. Přehlédnout pak v této souvislosti není možné ani to, že samy správní orgány kromě toho, že tvrzení, že si žalobce našel zaměstnání, považovaly za neprokázané, nijak nespороvaly, že žalobce již nebydlí v Polsku a že za manželkou odtud tedy již nedojíždí. Provedení navrhovaných výsledků by tedy ve vztahu k těmto tvrzením bylo nadbytečné, když se nejednalo o sporné skutečnosti. Získání zaměstnání by výsledkem prokázat nebylo možno: toto tvrzení mohl žalobce nepochybně jednoduše prokázat i listinnými důkazy, zejména pracovní smlouvou, což ale neučinil. Konečně soud poukazuje na to, že správní orgány ve správním řízení využily protokoly o výsledku žalobce i jeho manželky z předchozího řízení o žalobcově dřívější žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Tyto výsledky byly realizovány dne 10. 12. 2019, tedy méně než jeden rok předtím, než žalobce jejich provedení navrhl v dalším řízení. Lze souhlasit se správními orgány, že bylo věcí žalobce, aby tvrdil, k jakým závažným změnám v životě manželů v mezidobí došlo, že je nutné (resp. vhodné) jejich výsledek po takto relativně krátké době zopakovat. To ale žalobce fakticky neučinil, když se omezil toliko na konstatování, že již nežije v Polsku, což však nikdo nezpochybňoval.
21. Správní orgán I. stupně ani nepochybil, pokud důvody, které jej vedly k neprovedení navrhovaného důkazu, vysvětlil až ve svém rozhodnutí. Správní orgány nejsou povinny reagovat na důkazní návrhy účastníků tzv. v reálném čase a vstupovat s nimi do dialogu, které důkazy budou provedeny a které nikoli a z jakých důvodů. Rozhodnutím o neprovedení navrženého důkazu nepochybně podstupuje správní orgán určité riziko v tom směru, že se následně ukáže, že důkazní návrh byl důvodný pro náležité zjištění skutkového stavu. Proto musí dbát, aby zdůvodnění neprovedení takového důkazu bylo transparentní a přezkoumatelné. Jedná se však o esenciální součást až odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, a to dle § 68 odst. 3 správního řádu. Na tyto důvody pak může účastník reagovat odvoláním. V žalobě nebylo tvrzeno, že by správní orgán I. stupně řádně nevysvětlil, z jakých důvodů důkaz výsledkem žalobce či jeho manželky neprovedl, naopak, i sám žalobce konstatoval, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí vysvětlil, byť tak z jeho pohledu učinil „až“ v rámci svého rozhodnutí. Tím ale plně dostal svým zákonným povinností.
22. K námitce, podle níž nebyly správními orgány důkazy hodnoceny pečlivě, logicky, objektivně a ve vzájemné souvislosti, ale výhradně tendenčně v žalobcův neprospěch, konstatuje soud, že takovou vadu v postupu správních orgánů neshledal. Podle názoru soudu ji především nelze shledat v tom, že určité důkazní prostředky, které třeba i v neprospěch žalobcovy žádosti svědčí, byly provedeny, zatímco jiné důkazy provedeny

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebyly. Zásadní tu totiž je, zda byly provedeny důkazy, které dostačují pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce tu však ani sám neuvádí, které skutečnosti snad mohly a měly být správními orgány zjištěny, pokud by byly jím navrhované důkazy provedeny, ale v důsledku chybného postupu správních orgánů zjištěny nebyly. Mlčky přitom žalobce předjímá, že by jím navržené důkazní prostředky svědčily v jeho prospěch, což je ovšem předpoklad, který se opírá jen o žalobcův názor – to už je však debata, která přesahuje rámec vymezeného žalobního bodu. Rozhodnutí o tom, které důkazní prostředky budou v řízení provedeny, je rozhodnutím správního orgánu. Má-li být prokázáno, že bylo toto rozhodnutí nesprávné, je nutno uvést, které důkazy nebyly provedeny a které skutečnosti se v důsledku toho nepodařilo v řízení prokázat (včetně toho, že jde o skutečnosti pro rozhodnutí ve věci významné). Žalobce však tyto skutečnosti netvrdí ani v žalobě. Stížnosti žalobce na údajný nedostatek pečlivého, logického, objektivního a ve vzájemných souvislostech provedeného hodnocení důkazů chybí jakákoli specifikace či skutkový podklad. Soud proto jen konstatuje, že žádnou z takových vad hodnocení důkazů v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů neshledal. Žalobcově námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci proto nelze přisvědčit.

23. Ani žalobní bod týkající se nesprávného právního posouzení věci není důvodný. Žalobce namítl, že z provedeného dokazování nelze dospět k závěru, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství. Vytýká přitom správním orgánům postup, v jehož rámci využily podklady z řízení o jeho předchozí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, ale současně neprovedly žalobcem navržené důkazy k jím avizované podstatné změně okolností oproti předchozí žádosti.
24. K této námitce je třeba předeslat, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce se již skutečně domáhal vydání povolení k dlouhodobému pobytu rodinného příslušníka občana EU, když danou žádost podal již 23. 9. 2019. Správní orgán I. stupně o této žádosti rozhodl rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j. OAM-16394-20/PP-2019, a to tak, že ji výrokem I. zamítl podle § 87 odst. 1 písm. d) ZPC, neboť se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství, výrokem II. žádost zamítl podle § 87 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť žalobce nedoprovázel ani nenásledoval občana Evropské unie na území, a výrokem III. žalobci stanovil lhůtu k vycestování dle § 87e odst. 4 ZPC v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Byť žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil odvoláním, rozhodnutím žalované ze dne 22. 4. 2020, č. j. MV-53858-5/SO-2020, bylo jeho odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Právní moci nabylo rozhodnutí žalované dne 23. 4. 2020.
25. Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jež nakonec vedla k vydání nyní napadeného rozhodnutí, podal žalobce, jak je ze správního spisu rovněž zřejmé, dne 21. 9. 2020, tedy téměř na den přesně rok poté, co podal žádost předchozí, a jen pět měsíců po nabytí právní moci rozhodnutí o ní. S ohledem na tyto časové údaje se jeví postup správních orgánů, které při svém rozhodování využily podklady opatřené v rámci správního řízení o předchozí žádosti, jako procesně efektivní. K využití podkladů opatřených v jiných správních řízeních se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 249/2017-36, takto: „*Nejvyšší správní soud podotýká, že nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby přehlížely skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení.*“ V tomto rozsudku také

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kasační soud potvrdil s odkazem na jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu, že takové využití má samozřejmě i své limity: využívání protokolů o výsledku svědků z jiného správního řízení nesmí být libovolné a nesmí pravidelně nahrazovat důkaz svědeckou výpovědí. Podle názoru Krajského soudu v Plzni byly tyto limity v projednávané věci respektovány. Přihlédnout je totiž nutno ke specifickému charakteru prokazované skutečnosti, kterou je úroveň vztahu manželů, jejichž sňatek byl shledán jako uzavřený účelově. Správní orgány v této souvislosti v projednávané věci správně konstatovaly, že i účelově uzavřené manželství může časem dospět v manželství, jež plní svou skutečnou roli. V takovém případě bude namíste k této skutečnosti přihlédnout a toto manželství považovat za funkční se všemi právními konsekvencemi z toho vyplývajících. Taková proměna charakteru manželství ovšem zpravidla trvá jistý čas, a aby ji bylo možno prokázat, je nutné, aby se manifestovala v určitých markantech, které právě mohou být předmětem tvrzení a následně dokazování ve správním řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se svou manželkou uzavřeli manželství dne 30. 8. 2019. Ještě v době vydání shora citovaného rozhodnutí žalovaného o žalobcově první žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, tj. ke dni 22. 4. 2020, bylo toto manželství považováno za účelově uzavřené, proti čemuž žalobce ostatně ani neprobíral žalobou. Jen pro přehlednost soud dodává, že z příslušných rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, jež jsou součástí správního spisu i v nyní projednávané věci, se podává, že tento závěr založily správní orgány na závažných diskrepancích ve výpovědích žalobce a jeho manželky v rámci jejich výsledků, žalobcově doznání, že hledá cestu, jak v České republice získat pobytové oprávnění, aniž by se musel vracet do Vietnamu, navíc bylo zjištěno, že manželé spolu nežili, neboť žalobce pobýval v Polsku a jeho žena v České republice.

26. Byla to přitom právě pouze posledně zmíněná okolnost, o níž žalobce tvrdil, že se od vydání rozhodnutí o jeho předchozí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu změnila, totiž že *„již nepracuje převážnou většinu doby v Polsku, ale zdržuje se primárně v České republice. Současně dle svého sdělení sdílí s manželkou paní H. T., českou státní občankou, společnou domácnost na nové adrese v České republice, kterou správnímu orgánu ve lhůtě 14 dnů doloží.“* (citováno z žalobcova podání datovaného 3. 9. 2020, doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 21. 9. 2020 bez typografických chyb, pozn. soudu). Totéž tvrzení žalobce zopakoval ve svém podání ze dne 16. 10. 2020 a 5. 6. 2021. Žádnou jinou změnu situace v rámci vztahu obou manželů žalobce ve správním řízení vůbec netvrdil. K tomu pak přísluší dodat, že správní orgány nijak nezpochybovaly, že žalobce již skutečně nebydlí v Polsku, o čemž ostatně svědčí i výsledky provedené pobytové kontroly ze dne 12. 12. 2020. Úřední záznam o této pobytové kontrole byl ostatně správními orgány opatřen rovněž z paralelně vedeného správního řízení se žalobcem, a to z řízení o udělení správního vyhoštění. Již proto nemůže obstát tvrzení žalobce, podle něhož správní orgány vykládaly obsah všech podkladů výlučně v žalobcův neprospěch. V rámci vypořádávaného žalobního bodu je však podstatné uzavřít, že žalobce netvrdil, že by v mezidobí mezi posledním rozhodováním správních orgánů o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a podáním nové žádosti (resp. v průběhu správního řízení o ní) došlo mezi manžely k jiné změně, než že se žalobce fakticky přestěhoval do České republiky, což ovšem ani správní orgány nezpochybovaly a což ostatně našlo svůj výraz i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když žalobcova žádost již nebyla zamítnuta podle § 87 odst. 1 písm. a) ZPC, protože závěr, že žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území již ve světle dané nové skutečnosti nemohl obstát. Za takové situace bylo podle názoru soudu zcela namíste využití protokolů o výsledku žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a jeho manželky porízených v rámci předchozího správního řízení, neboť ani žalobcem samotným nebyly tvrzeny žádné jiné, nové skutečnosti, které by bylo třeba prokazovat.

27. Soud je pak toho názoru, že ve správním řízení zjištěné skutečnosti plně postačují pro naplnění hypotézy právní normy obsažené v § 87 odst. 1 písm. d) ZPC. Jelikož žalobce sám neuvádí v žalobě žádné konkrétní skutečnosti, které by takovému právnímu posouzení bránily (omezuje se pouze na obecné tvrzení, že z provedeného dokazování dle jeho názoru k žádnému takovému závěru dojít nelze), odkazuje soud obecně na odůvodnění správního orgánu I. stupně na stranách 4-7 jeho rozhodnutí, respektive 3-5 napadeného rozhodnutí, v nichž správní orgány obou stupňů přezkoumatelně vyložily důvody, které je k aplikaci citovaného ustanovení vedly. S těmito důvody se soud v projednávané věci plně ztotožňuje.
28. Žalobce konečně uplatnil žalobní bod týkající se vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce. Soud k tomuto žalobnímu bodu předesílá, že správní orgány správně vyhodnotily potřebu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů provést, ačkoliv jim to právní úprava obsažená v § 87e odst. 1 písm. d) ZPC výslovně neukládala. Správní orgány však přihlédly k tomu, že žalobce má na území České republiky manželku a rodiče a posouzení provedly. Dále soud uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, podle něhož se toto posouzení omezilo jen na zcela obecná konstatování, jež nebyla aplikována na daný případ. Správní orgán I. stupně se problematikou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabýval na stranách 7-8 svého rozhodnutí a vyšel přitom ze skutečností, které byly v rámci správního řízení zjištěny. Vzal do úvahy jak existenci žalobcova manželství a jeho rodičů v České republice, délku jeho pobytu na území, jeho ekonomické zázemí na území České republiky, vazby na zemi jeho původu, tak i to, že manželé spolu nemají děti. Oproti tomu, co žalobce v žalobě výslovně tvrdí, se tedy správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi, které jim byly známy. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů bylo provedeno přezkoumatelně. Že správní orgány dospěly k závěru, který žalobci nekonvenuje, není vadou jejich rozhodnutí.
29. Je nutno uvést, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů je komplikované v tom, že správní orgány mohou do úvahy vzít vždy jen ty skutečnosti, které jim jsou buď známy, nebo alespoň dostupné (např. z jimi vedených evidencí) a mimo ně už jen ty skutečnosti, které jim tvrdí a případně i prokáže sám cizinec. Je to především on, který má intenzivní zájem na tom, aby se do úvahy správního orgánu dostal co nejširší okruh pokud možno spolehlivých a prokazatelných informací o jeho soukromém a rodinném životě, čemuž musí odpovídat také jeho procesní aktivita. Okolnosti spadající do sféry rodinných a soukromých poměrů jsou často intimní povahy, nejenže nepodléhající žádné úřední evidenci, ale často zcela nepřístupné i třetím osobám. Nejsou-li pak správnímu orgánu sděleny, nemůže poté obstát žalobní námitka, podle níž nebylo provedeno posouzení přiměřenosti na dostatečně podrobné úrovni či nezohledňující skutečnosti, které nebyly a ani nemohly být správními orgány ani známy. V projednávané věci však správní orgány zhodnotily všechny jim známy skutečnosti, a to i ty, o nichž žalobce tvrdí, že k nim přihlédnuto nebylo (doba, po kterou se žalobce zdržuje na území České republiky a jeho ekonomické zázemí v České republice: obě tyto skutečnosti jsou výslovně pojednány na straně 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně nahore).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

30. Soud tedy neshledal, že by posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce bylo provedeno nesprávně nebo nepřezkoumatelně. Ani tento žalobní bod proto nepovažuje za důvodný.

Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná. Výrokem I. tohoto rozsudku tak žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl.

Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. července 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.